

ששודרו הרבה ברדיו, והפכו את בנאין להכיבת-הנוער; יום שישי את יודעת. חופשי זה לגמרי לבד. תני לי סיבה. מישמרת לילה. פנים אל מול פנים ובית משותף. את השיר אין מקום להפתעות נתן פוליקר לאושיק לוי. ואת לבד בקרנבל — לנורית גלרון. יש שירים שלא מתאים לי לשיר אותם. הוא אומר. «כאשר אני כותב אותם. אני מרגיש שהם מתאימים לומר אחר. לומר שאת שירתו אני אוהב. אני נותן את השיר במתנה».

בנאין היתה הצלחה מיקצועית, אבל כסף אף אחד לא ראה שם. גלעד: «רוקנרול מוגבל לסוג מסויים של קהל, שבדרך-כלל אין לו כסף, וההפקה הבימית היתה סיפור יקר מאוד. לכולנו היו צרות בכסף, התראות, מיכתבי איום. כל יום באסה אחרת. סיוט. זה הורג לחיות ככה. אנחנו סוחבים איתנו חובות של ארבע שנים. לוויית כספים מחברים, ולמס'הכנסה, ביטוח-לאומי ומס'ערך-מוסף אני חייב סכומי-עתק. אני כמעט בן 35. ועדיין חי כמו תפרן. הלוואי וההפקה הזאת תעמיד אותנו על הרגליים. אחרי שנים כל-כך קשות, מגיע לנו קצת נחת».

פוליקר: «זאת היתה הפעם הראשונה שלא היה לי כסף. זה היה איום ונורא. כולנו חיינו בדיכאון עמוק, ביי אש. מכרתי מכונת ג'יטרה כדי לשלם שכר-דירה, לקחתי הלוואות מאחיי. היה תקליט-פלטינה, היה תקליט-זהב. אבל לא היה ממה לחיות. אם פעם אהיה עשיר, אדע להעריך את זה, אחרי הזמנים הקשים שעברנו. עם כל הפירוסום, בינתיים אני בקושי מחזיק את עצמי. אנשים רואים אותי נוסע באוטובוס לחיפה ואומרים — מה זה פוליקר, אין לך אוטו? היו לי מכונות בעבר. אבל מכרתי אותן».

«עכשיו אני מקווה להתחיל לעמוד על רגליי. לפני המכונות, אקנה דברים אחרים. קודם כל — אעבור לדירה אחרת. אחרי-כך אקנה מערכת סטריאו — זו שיש לי היא מושאלת. ואני צריך גם טייפ לעבודה, כדי שאוכל להלחין מוסיקה כמו שצריך. ואני רוצה לקנות גם סינטיסייזר. אני ממלא טוטו די בקי ביעות. עובר ליד דוכן, חושב — אולי זה יממן לי את שכר-הדירה של החודש הבא?»

בגדים — לא קניתי כבר שנתיים. לקראת המופע קיבלתי כמה חולצות מראש אינדיאני מכיוון שעשיתי להם פוסטר. ההפקה תיקצבה לי מיכנסיים שחורים, ואני לובש אותם לא רק להופעות. יש לי כמה ג'ינסים, אבל עכשיו קצת השמנתי והם לא דיאטה. כאשר אני מרגיש שהגומתי באוכל, אני שומר שבוע. בגיל 16 הייתי הראדם. שקלתי 90 קילו. עשיתי דיאטה חריפה, וירדתי ל-70.

«כשאני בא הביתה, יש חגיגת אוכל. אצל אמי יש תמיד סירים על האש, תמיד יש האוכל הכי טעים בעולם. סיגנון יווני — חצילים ממולאים, מוסאקה, כרוב ממולא. עלי-גפן, שעועית, כל מיני סלאטים. אני יוצא משם מלא. כאן אני מבשל לעצמי מרקים. עוף בתנור».

בערך. בהתחלה זה מצאחן בעיניי. הוא אומר, «אבל אחרי-כך זה לא עשה לי טוב, זה התחיל לעשות לי בלגאן בראש ובגוף. הפסקתי. וכבר המון זמן שלא נגעתי בזה».

בבית הוא לובש מיכנסיי-טריקו שחורים. חולצת טריקו ארוכת-שרוור לים ונעלי-התעמלות בלי גרביים. לצד רך הצילומים הוא שם על עצמו ז'אקט שחור, ויוצר קומבינציה מזוהה למדי. «עכשיו אני לבוש». הוא אומר. נראה שהבלגאן בחדר לא מפריע לו. הוא מציין את קיומו כעובדה קיימת, לא מנסה להתנצל ולא מזיז דברים כדי שהחדר ייראה קצת יותר מסודר.

גימגום בגלל השואה

פוליקר מצייר — ציבעיי-שמן על דיקטים גדולים. גם את האמנות הזאת לא למד מעולם. הוא אינו משתמש במיכחולים, את הצבעים הוא מערבב עם האצבעות, ישר על הדיקט, וככה הוא ממשיך. באצבעות. עד התוצאה הסופית. הוא משתמש בדיקטים שהוא מוצא ברחוב. כיוון שאין לו כסף לקנות בדים. את הדיקט שעליו הוא עובד כרגע הוא מצא ברחוב. בדרכו לאיזה מקום. הוא החביא אותו. חזר למקום באמצע הלילה וסחב אותו הביתה על הכתפיים. כמה תמונות כבר חילק לחברים. «ליעקב נתתי שתיים» הוא אומר, «אחת מתנה והשניה באופן זמני». «שכח ממנה» אומר לו גלעד, «כבר מיסגרת אותה».

על הבימה, כאשר הוא אומר מילה או שתיים בין שיר לשיר, או מציג את הנגנים, פוליקר מדבר בצורה שוטפת, בלי בעיות. בשיחה איתו אי אפשר להתעלם מן העובדה שפה ושם הוא נתקע באיזו מילה. יש לו מיגבלה, והוא לא מתבייש לדבר עליה. «אני יכול לדבר שעות, ולא לגמ' גם. הוא אומר, «ופיתאום זה קורה לי. זה מילדות, מהבית, ירושה מההורים, שהורישו לי את הפחדים והחרדות שלי — הם מהשואה. כשאני רגוע, לא מתוח — הכל בסדר. כשאני נכנס ללחץ, כמו למשל, בפגישה עם אנשים חדשים, אני עלול לגמגם». כאשר הוא שר, הוא אף פעם לא מגמגם, אומר גלעד. השירים באים אצלו מהבטן, לא מהפה».

הוא נכנס פעם לבנק ואמר את מיספר החשבון שלו לפקידה החדשה. מספר גלעד. «היא צחקה לו בפרצוף. עשיתי לה סקאנדל. שאלתי אותה מה כל-כך מצהיק אותה». באותה הזדמנות נזכר גלעד לספר לפוליקר שהוא מצא מורה ליוונית שהיא גם מורה לליקויי דיבור. בדיוק מה שפוליקר צריך. הם מילטיים ליצור איתה קשר בהקדם. שניהם רוצים ללמוד יוונית, כולל קריאה וכתובה. גלעד שואף לתרגם את השירים לעברית ישר משפת המקור.

בשעת צהריים מגיע פוליקר למש' רד המפיק שלו. בהשוואה למראהו הישן המשלומפר, בגדי הטרקו שלו, הוא נראה עכשיו מסורר-טיפיטופ, סופר-אלגנטי. הוא סוחב איתו טייפ ישן. אומר שהמכשיר כבר שחוק מרוב שימוש, אייפשו לעבוד בו כמו ש צריך. הוא מודיע למישה יוסף שהוא משאיר לו את הישן. המספיק, לדעתו, לשימוש מיטרי — שמיעת הקלטות — ובמקומו הוא לוקח הביתה את המכשיר החדש יותר.

יש בו, ביהודה פוליקר, תערובת מקסימה של חזק עם עדינות, כנות, פתיחות. קצת נאיביות (גלעד: «אמרת לי כבר שלא צריך לספר הכל לכל אחד?»), הוא שר בלי פילטרים ומדבר בלי פילטרים. אחד השירים היפים במופע נקרא אלקו: «אלקו זה עני בן עניים, / אין לי כסף, בגדי תמיד בלויים / אלקו זה אחד שלא נחשב, / אין לו כסף ולא שרון זהב, / אלקו זה אחד שלא נחשב, / אין לו כסף, אך יש לו לב זהב».

המשורר לא חשב על פוליקר כאשר כתב את השיר, אבל השיר היה יכול להיכתב על יהודה פוליקר.

- מאונך:**
1. הפלא הפרטי של אנדרסן (3)
  3. כל שנה הכל מתחיל ונגמר בים (5,4)
  9. שמענו שנתן את הכל לאשה האחרת, געל נפש! (4)
  10. כלי-נגינה קל בבקשה! (4)
  13. אל תאמינו לו שהשליך את
- פתרון תשבצופן**
- הדרגה (3)
14. מצליח בכל מעשיו, תודות למי? (3,3)
  15. החולה המדומה אינו מאמין כהבטחה חגיגית (8)
  17. עם ויטמן, על העשב, באופן פרטי (4)
  18. לרכב ואחרי-כך לשכב (4)
  20. הבקרת חודרת בעט כבר באופן נורמלי (4,4)
  22. בתנועה אחת נשאר בלי נעל (5)
  24. בית בכלי שיט (3)
  25. ליטפה איבר כאן, אבל לא איבר שם (4)
  26. השיקצה של הצייר (4)
  28. הכהן מאחי, גבורי התהילה (7)
  29. יודע הכל על יין (3)
- מאונך:**
2. נכשל בשלל, המנוול (3)
  4. גבורו של שקספיר התבלבל באי (4)
  5. פה משתפך מתאוה, זה

אביגיל ינאי

מודעות בטלפון

לכל העתונים בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

ישראלטור ויזה DINERS CLUB INTERNATIONAL ISRAEL LTD

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אידואל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8